

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola X

Peklo a dějiny byly nyní propleteny stejně jako hříchy, které dlouho sužovaly mocný Babylon. V roce 1331 explodoval odlehlý chrám ve střední Číně a z jeho nejstřeženějšího tajemství mrtvý pták roznesl Lucifaelovo poselství napříč zemí.

Sedmnáct nechutných let se nad Mongolským královstvím vznášel odporný zápach hniloby jako božské a zhoubné miasma - černá smrt byla ďáblovou nemoc. Lucifaelova smrtící směs, vyzařující ze srdce kontinentu, dále ničila rozsáhlé asijské království a do roku 1347 se vlna úmrtnosti a nemocí rozšířila až k jeho nejjižnějším břehům a dosáhla Černého moře.

a jeho rodící se janovské přístavní město Kaffa.

Černé moře - Kaffa - říjen 1347

Poté, co janovští obchodníci objevili obchodní cestu vedoucí výhradně po vodě na Dálný východ a Krym, se asijský přístav Kaffa vyvinul v prosperující bránu pro janovské obchodníky, kteří shromažďovali vzácné a neocenitelné zboží z mongolské Hedvábné stezky a posílali ho do různých království po celé Evropě. V pozdních dnech roku 1347 však Hedvábná stezka svým dychtivým janovským obchodníkům přinesla poněkud jiný dar: dýmějový mor.

Opevněné město Kaffa okamžitě zavřelo své brány, aby se ochránilo před další nákazou, zatímco jinde Mongolové hnili, nezmenšeně a po tisících. Zlá zvěst o janovských obchodnících se šířila stejně rychle jako nemoc – zpráva, že cizinci ze Západu využili své „zlé křesťanské magie“ k seslání Matky všech kleteb nad Mongolskem. Přeživší vojevůdci se proto spojili a vytvořili armádu mongolských Tatarů, kteří zaútočili na opevněné město ve snaze zahnat koloniální bestii zpět do moře, odkud vzešla. Kaffa si však s obrannými řadami schopných kušníků, kopiníků a vynikajícími strategiemi udržovala nárok na své krymské území.

Kdysi klidná krajina se pomalu měnila: tam, kde se svěží vůně podzimního listí a ptačí zpěv nesla nedotčenými lesy, vzduch nyní nesl zvuky a pachy rostoucího konfliktu – dunění kopyt na zmrzlé zemi – kůže, potu, odpadků a přetrvávající hniloby – vzdáleného křiku a funění zvířat. Útoky na město, zpočátku sporadické, se s postupující kampaní stávaly organizovanějšími a zuřivějšími. Janovci však drželi Mongoly na uzdě po tři vyčerpávající měsíce – dokud Tataři nerozežrali hradby Kaffy vlnou za vlnou pomstychtivých, útočících, křičících a nejctihodnějších Mongolů. Na jaře roku 1347, když se oteplilo a třešeň

Květy rozkvetly, janovská krev prosakovala z vlastních městských hradeb. Uvázli obyvatelé, kteří měli málo zásob a zdravých těl, se smířili s navenek nevyhnutelným výsledkem – že Tataři stáli na pokraji dobytí města.

Přesto se průběh bitvy změnil, když Tatary postihl poněkud neobvyklý a možná božsky úmyslný zvrat osudu. Vítr se obrátil a horký dech Lucifaela zavanul nad tlačnými armádami, zatímco mor konečně pronikl do řad tatarských hor. Během pouhých několika dní se celá krajina zaplnila hromadou hnijících Mongolů a na míle všemi směry výpary hnijícího lidského masa kazily vzduch. Zděšení tatarští páni sledovali, jak se jejich obrovské počty hroutí, jak padají celé legie; nafouklé, zčernalé a zdecimované nemocemi.

Není divu, že Tataři byli zasaženi a zahanbeni za své nově oslabené postavení – své kulturní a náboženské zájmy si vážili nanejvýš; byli uctíváni s úctou větší než jakýkoli strach ze ztráty života. Mongolští válečníci, většinou zaslepeni takovými přísnými společenskými představami, které byly podtrženy staletými neochvějně indoktrinací, oceňovali pouze jeden způsob života a akceptovali pouze jeden způsob smrti. Pro Mongoly byly život a smrt černobílé, bez zmatku v otázkách důstojnosti a hanby. Pro ně byla smrt v bitvě čestná, na rozdíl od smrti nemocí, která zahanbovala celou jejich rodinu a navždy je poznamenala.

přeživší se společenským stigmatem nečistého původu.

Protože mnoho Mongolů zešílelo horečkou, sužování, aby prokázali co nejčestnější Před smrtí se vrhli na Kaffovy hradby v masivních sebevražedných nájezdech. Opozdilci, kteří byli příliš slabí na to, aby bojovali, se potáceli vpřed a stáli před hradbami jako ceremoniální ubožáci a žebráci o důstojnost, toužící po laskavé janovské kuši, která by utišila jejich utrpení a zachránila jejich rodiny před jinak nevyhnutelným a nečestným vyznamenáním. Možná, že se tatarští válečníci, jako by chtěli skrytě vykoupit, vrhli na základy městského opevnění a obětovali svou přesilu stále rostoucímu schodišti z masa zamořeného mouchami, což umožnilo jejich mongolským druhům vylézt po jejich nejvýznamnějších ostatcích a zdolat hradby.

Jak dny ubíhaly – když slunce ustupovalo za večerní oblohu a pobřežní vánek se stácel k moři – janovští kolonisté se topili v štiplavém zápachu tisíců zrudnutí Tataři. Přesto si město udrželi a modlili se, aby mor nakonec zabil vůli mongolských mas. Pomineme-li počet a opevnění, čas nebyl pro žádnou armádu spojencem, protože Janovci vyčerpávali své zásoby stejně rychle, jako mor zabíjel nově naverbované tatarské válečníky. Mohlo se tedy zdát, že obě armády upadly do patové situace.

Jak však historie dobře věděla, s každým použitím Umění války byl člověk pouze pěšákem na jedno použití. Koneckonců, Umění války nebylo pozemského záměru – byl to striktně božský vynález, koncipovaný ještě před vybudováním pekla, kdy se legie nebeských andělů ozbrojily proti svým pozemským bratrům a sestrám: Strážcům s jejich náčelníky desítek. A jedna Andělská sestra znala záměr války zejména . Stejně jako anděl Apollón byl i Lucifael jedním z Božích předních a oblíbených andělů a byl zasvěcen do většiny Jeho velkého záměru, včetně Umění války a dobývání. Na rozdíl od Apollónova poněkud elegantního pádu z Milosti, který bezprostředně následoval po jejím pádu, však Lucifael využila své bystré znalosti stvoření a ničení k ovlivnění člověka a poskytla mu nové nástroje a strategie k vedení stále účinnějších válek proti Jeho bratrům – kanón, dlouhý luk a průbojný šíp byly jen nejnovějšími ničivými nástroji navrženými skrze důvěrné šeptání jejích zlých rad. Nyní šeptala nová tajemství a umění války se opět vyvinulo tak, aby zahrnovalo Lucifaelův nový smrtící koncept. Když svým zlomyslným šepetem nakazila uši umírajících tatarských pánů, dozvěděli se...

její poněkud odporné strategie lidského zničení: bakteriologické války.

Odhodlaní vyhnat Janovce a s Lucifaelovými novými odhaleními, páni

svolal flotilu třinácti svých největších katapultů a přikázal svým armádám vrhat kontaminované mrtvoly svých padlých druhů do srdce uzavřeného města. Rovnoměrně rozptýlené po hradbách Kaffy, stroje smrti nikdy neodpočívaly. Ve dne v noci, bez přestání, se na janovské město řítily nevyčerpatelná zásoba morem postižených Mongolů, prorážela střechy a drtila nic netušící kolemjdoucí. Při takovém bezbožném tempu doručování nemohli kolonisté spálit těla tak rychle, jak je Tataři házeli přes hrady. A strašlivý zápach spálených vlasů a kůže se mísil s existujícím pachem hnijícího masa a naplňoval uzavřenou osadu dusivým zápachem. Kaffu zachvátilo peklo. Na nejvyšší větvi třešně dvakrát – a znovu – zakrákala osamělá vrána.

Kaffa, obklíčená a s téměř vyčerpanými zásobami, připravila flotilu třinácti svých největších oceánských lodí a připravila je na rychlý odjezd. Janovští námořníci, vojáci a obchodníci zbavili město jeho pokladů a naplnili nákladní prostory vším, co bylo k nezaplacení: zlatem a stříbrem, asijským nefritem a řemeslně vyrobeným kamenným zbožím, vyčiněnými kůžemi a svázanými kožešinami, surovými drahokamy a vzácnými šperky a sudy s kořením a parfémů. A když kompletně naložili trupy flotily, strhli prkna z dřevěných konstrukcí města a ohradili paluby lodí ještě vyššími zdmi, aby se do nich vešel zbývající náklad. Když bylo město vykuchané o své nejcennější majetky, dvanáct lodí se pod pláštěm temnoty vytratilo z přístavu. Posádka Třináctá pěchota zůstala vzadu. Město důkladně zapálila a zanechala za sebou řvoucí peklo hořících budov, když dohnala ustupující armádu.

Santa Godeberta byla největší a nejzdatnější z třinácti ozubených lodí. Její mohutné sloupovité příčné trámy se klenuly přes dvojité zesílený trup z klinkerových prken a s tyčícím se stěžněm, ráhmem a plachtou doprovázela svou těžkou flotilu směrem k Janovu. Její posádka od té doby upravila palubu tak, aby zahrnovala prkna vypůjčená z budov Kaffa, která tvořila vyvýšenou zeď nad jejími palubními děly. V rámci přípravy na otevřené moře byly kovovými sponami ukotveny sítě lan, která zajišťovala její příliš rozsáhlý náklad na palubě.

Větší než většina obchodních lodí plujících po oceánu, byla nejnovější konstrukcí a chloubou janovských stavitelů lodí. Nad její záďí, krytou nákladem, se tyčila zadní paluba ve tvaru písmene U. paluba a nad přední palubou se nad rovnou přídílí táhla úložná příďová paluba. I bez desítek tun nákladu Kaffa vytlačila téměř sto čtyřicet čtyři tun vody. Byla to vskutku mořská bestie, pokud nějaká kdy existovala. Nebyla však prázdná, ale nacpaná až po žabera, břicho jí těžce leželo ve vodě a dvanáct veslových portů objímalo vlny oceánu. Byl to teprve její osmý zátah z Kaffy do Janova a přesto se ukázal být jejím nejnáročnějším. Daleko přes ni

Vzhledem k navržené kapacitě by sebestmenší smůla nebo chybný odhad mohly ji i s jejími čtyřicetimi námořníky s křikem poslat na dno oceánu. Pod závojem ranních hvězd a v stálém vánku větru od moře vedla Santa Godeberta svou těžce naloženou flotilu přes klidnou hladinu Černého moře a k temnému horizontu směrem k domovu .

Tucet těžce naložených obchodních lodí se těžce plavilo po nízkých vodoryskách; přetížené trámy trupů vrzaly a sténaly ve vířící mořské tříšti; a v trupech plných pokladů se vznášel zápach slané vody a hniloby. Muži, ženy a děti pokrývali každý centimetr... jejich paluby, přesto nepadlo ani slovo – těch pár miminek na palubě bylo příliš slabých na to, aby plakaly. Janovští kolonisté skutečně unikli létajícím tatarským mrtvolám se všemi svými poklady a svým závistivým asijským nepřátelům zanechali jen spálenou zemi. Nicméně, jakkoli čistý a snadný se jejich útěk mohl zdát, nezohlednili andělský zásah – když měla Lucifael zájem na historii, zasela její kořeny a často šila budoucnost s hořkosladkým zpětným pohledem. Janovští byli bezpečně daleko od Kaffy; přesto se jim nepodařilo uniknout svému hroznému osudu, který Lucifael Istivě předem naplánoval. Pouhé několik dní po začátku plavby členové flotily smrtelně onemocněli. Přeživší námořníci shodili své oběti přes palubu, zatímco stále nemocnější umístili do karantény pod palubou. a blízko zadní části jejich plavidel. Získali si dostatek času na to, aby udrželi smrtící nákazu na uzdě, a polévali palubu kbelíky se solankou, aby smyli vyloučené odpadky a tekutiny nakažených. I přes tato vhodně přijatá opatření neměli tušení, že jejich druhové byli menším zdrojem nákazy než černý pasažéři, kteří se skrývali pod palubami jejich plavidel. A když armáda obeplula

Na nejjižnějším cípu Itálie počet umírajících převyšoval počet živých téměř dvakrát. Cestou se loď námořníků, kteří Kaffu vypálili do základů, oddělila od flotily a bezcílně se ztrácela v plochem oceánském horizontu. Dvanáct lodí se tlačilo vpřed jako vytrvalé plovoucí rakve, křižovaly pusté moře a byly poháněny pouze touha vidět svůj janovský přístav. Zoufalství však nakonec směřovalo loď Santa Godeberta k moři. Protože námořníci nestíhali manipulovat s lanovím a Janov byl stále příliš daleko na plavbu, otočila svou před a flotilu k nejbližšímu námořnímu přístavu Messina na Sicílii.

S pouhým tuctem plíživých obchodních lodí, obsazených prchajícím lidem a hrstkou umírajících námořníků, přežila flotila Černé smrti dějiny a byla připomínána jako nejsmrtelnější, špatně vybavená armáda, jaká kdy plula evropskými vodami. A z vod pod... země, ušklíbl se Lucifael.

Horská ústa

Zapadající slunce se skrývalo za fádním pozdně podzimním mrakem a zanechávalo nad srdcem Francie černý a neobvykle chladný večer. Zapraskala větev stromu, štěkal pes, ale žádný jiný zvuk nerušil tichou a bezvětrnou noc. Pod zemí se tmou nesl chlapcův namáhavý dech, jak se hluboko v útrobách Horských úst strmou chodbou stoupala postava v róbě směrem k jeskyni s doplněným vodním měchem přehozeným přes rameno. Silueta upustila měchýř blízko zdi jeskyně a náhle obrátila pozornost k dohasínajícímu ohni. Čerstvé dřevo a nový plamen odhalily Lazara s kapucí zastrčenou za provazovým opaskem. Dlouhé černé vlasy rámovaly chlapcovu špinavou a zachmuřenou tvář, jeho oči se v záři ohně třpytily jako zářící safíry. Kromě stálé mlhy jeho dechu pouze pohyb jeho zornic, které se ve světle plápolajícího plamene zvětšovaly a zmenšovaly.

Lazar seděl na kameni. Ve snaze zahnat neustálý chlad, který se už dávno usadil v jeho končetinách, si přetáhl přes sebe kapuci svého roucha, opřel si nohy o žhavé uhlíky a zahřál si ruce v nové záři. Přesto plameny stoupaly, Oheň řval a Lazarovy zorničky byly jako dírky na pozadí modrých kruhů. Ustoupil od pekelného žáru, který nyní pohltil každou stopu chladu z jeskyně. Vysoko nad hlavou tančily oranžové odstíny a měnící se stíny po přilepené masě tisíce netopýrů; jejich obrovské množství očí se odráželo ve světle ohně a napodobovalo... tmavá obloha plná třpytivých hvězd. Dým se spirálovitě stoupal vzhůru a hromadil se u stropu jeskyně. Hrstka netopýrů vzlétla a kroužila kolem jeskyně. Lazarus si sundal z hlavy kapuci a zkontroloval, jestli se mu nerozplynula mlha z dechu, která mezitím zmizela. V rychle se oteplující jeskyni se pohnuli další netopýři.

Chlapec upřel zrak na netopýry, když odcházel od ohně a šplhal po nepravdělných řadách terasovitých říms, mířil k horním částem jeskyně a občas se otočil, aby si je prohlédl z ještě vyššího místa, než pokračoval ve výstupu. Moře korálových černých očí zkoumalo jeho stálý postup vzhůru; netopýři však neutekli, jak si zpočátku myslel, že by mohli. Místo toho zůstali pevně u stropu, zdánlivě stejně zvědaví jako Lazar na ně. Chlapec se vyšplhal na nejvyšší římsu. Postavil se, narovnal si roucho a zároveň si prohlížel strop jeskyně s mnoha upřenými očima.

„Je ti teplo?“ zeptal se nahlas. „Naučíš mě to?“ Chlapcovo náhlé volání se rozléhalo prohlubní a několik netopýrů seskočilo ze svých hnízd, aby se připojilo k ostatním, kteří už krouží v jeskyni. Další ho následovali a jeskyně se rozvířila v záplavě třepotajících se křídel.

Celkově se mohlo zdát, jako by se střídali v předvádění své způsobilosti kolonii, zatímco masu visely pevně jako nebeští soudci, aby ohodnotily vzdušné schopnosti nejnovějšího demonstrátora. A i když nebyli souzeni, Lazarus rozhodně bedlivě sledoval ty z nich, kteří se rozhodli létat.

Konečně se chlapec svlékl. Neochvějně se usadil na římse, oblečený pouze v bederní roušce a palčácích. Jeho vlastní nádherná netopýří křídla se rozevřela a roztáhla a napodoboval jimi pohyby křídel svých drobných učitelů. Ačkoli byl každý netopýr jiný, Lazarus z něj rozeznal, že za letu jsou jeho pohyby křídel stejné jako u všech ostatních – křídla složená do dlaní a mávající ve stoupání, křídla pevně rozevřená s náhlým zpomalením a křídla zastrčená pro rychlý střemhlavý pád. Jeho oči se zableskly; jeho křídla třísťila vzduch; mozek ho pátil, když přemýšlel o metodologii – mnoha formách a nezbytných metodách viditelně projevovaných v umění netopýřího letu. Tak se stalo, že se po většinu večera učil od svých jeskynních společníků.

V hodině před úsvitem netopýří zavřeli své černé oči jako korálky a oddali se říší obrácených snění a Lazar se odebral ze svých večerních hodin. Unavený, hladový, promrzlý a s bolavými křídly se Lazar vklouzl zpět do svého roucha a slezl zpět na podlahu jeskyně. Rozdělal oheň a nabral jídlo z pytle se zásobami. Nakonec se posadil na kámen před čerstvé plameny s měchem na vodu vedle sebe a hladově hodoval na placce a proužcích masa uzené v soli. Jeho pozornost upoutal posun ve stínech.

Žluté oči zářily!

„Syčení!“ Lazarus plivl jídlo, spadl z kamene a cválal dozadu, když se ve vchodu do jeskyně zdálo, že se v temnotě vznášejí dva zářící, nepřipoutané oči.

Jako dva měsíce vznášející se u dna jeskyně, koule propalovaly Lazara odrážejícím se světlem ohně.

„Kdo tam jde?“ zvládl Lazarus otázku s ušima staženými a zorničkami rozšířenými. Ani nemrkl. Lazarus čichal vzduch a zvedl uši, aby zaslechl slabý pach a nepravdělný dech zvířete, které také cítilo vzduch.

Pak si černý kanec odfrkl a vyšel ze stínů chodby. Lazarus si s úlevou povzdechl. Vstal, oprášil si roucho a zasmál se. „No,“

„Jsi svině! Viděl jsem už takové jako ty – v knihách!“ Vyděšený kanec se otočil ke vchodu do jeskyně, ale zastavil se a ohlédl se na Lazara.

„Ale neodcházej! Nechci ti ublížit. Teď si sednu.“ Lazar se pohodlně usadil na kámen a tiše se posadil. Kanec se otočil k Lazarovi, udělal pár malých krůčků a přitom se zastavil, přivoněl si ke vzduchu.

„Máš hlad, že?“ zeptal se Lazar. Zvedl si zpod nohy kousek masa a předložil to v dobrém světle. „Pojď. Jez.“ Kanec se držel odstup.

„Dej si to.“ Lazar hodil maso jen pár kroků od zvířete. Zvíře nervózně přejíždělo pohledem střídavě se zbytky jídla; nakonec vykročilo vpřed, přičichlo si k masu a zhltno ho. Pak se na Lazara zadívalo, jako by čekalo na další.

„Máš taky rád chleba? Já ho nemám rád – je moc suchý.“ Lazarus hodil velký kus placky. Kanec ho sebral a vyškrábal se z jeskyně.

„Počkej! Nechoď!“ Lazar se vydal za ním. Ve vnější jeskyni zahrnul za roh ke vchodu a zahlédl kance, jak šplhá po skalnatém hřebeni. Nad kopcem se po obloze táhly karmínové mraky – časný východ slunce. Lazar se náhle stáhl do tmy.

Teprve tehdy si uvědomil, jak moc je vyčerpaný. Šoural se zpátky do jeskyně.

Během následujícího týdne Lazarus pokračoval ve svých lekcích a získával dostatečnou sílu ve svých křídlech, aby se mohl vznést nad podlahu; přesto s křídly stále příliš slabými na to, aby unesly jeho váhu, dokázal Lazarus provádět jen krátké nízké lety mezi vrcholky kamenů na podlaze jeskyně.

S postupem času se Lazar dostal do stejného režimu jako netopýři a ve dne spal, aby je mohl pozorovat v době, kdy byli neaktivnější. Noci se ochlazovaly s opakujícími se mrazy a když hromada dřeva ubývala, opustil jeskyni, aby nabral dřevo ze zadní strany Horských úst. Jak se z ohňů valil kouř, stále více netopýřů opouštělo jeskyni a hledalo nerušené úkryty jinde. Když jich byla téměř čtvrtina pryč, začal si Lazar všímat holých míst na stropě, která kdysi pokrývali. V těchto dnech se však Lazarova pozornost nevěnovala výhradně netopýřům, protože po lekcích a přesně za východu slunce se k němu do Horských úst připojil kanec na večeri. A večereli také.

Sicílie - přístav Messina

U pobřeží stál pěkně oděný sicilský chlapec, nad kterým se rojilo hejno racků, kteří se snažili získat kousky chleba. Jeho dlouhé černé vlasy a zářivé oblečení vlál stálý vánek. S zavřenýma očima a zašklebeným obličejem držel k nebi poslední sousto manny. Racek mu ho vytrhl z prstů a on s hihňavým výrazem stáhl ruku dolů. Chlapec si stínil oči před oslnivým sluncem, propletl si prsty na čele a zíral k jihozápadnímu oceánskému horizontu. Objevily se dvě skvrny – pak třetí.

„Mami! Lodě,“ zavolal chlapec přes rameno a ukázal k moři, „čtyři!“
Pět lodí! Víc!

Santa Godeberta vedla svou těžkou armádu obchodních lodí do přístavu Messina. S nízkou zádí a vysokou přídí si prořezávala cestu rozbouřeným mořem, přetíženým značnými a drahocennými pozůstatky padlého města. Jako loď duchů se její opuštěná paluba leskla v neustálé mořské tříšti; stále bez viditelné posádky, která by jí řídila kurz. Ať už se plavila, neohýbala se ani se neklaněla ve vlnách oceánu. Jakkoli hluboko seděla ve vodě, i s mnoha tunami objemného nákladu, jen hrstka blech a košík kryš mohly skutečně demonstrovat závažnost jejího úlovku. Netěžší než pytel rýže, nepatrné břemeno tohoto hmyzu a hlodavců by se ukázalo jako schopné zlomit hřbety milionů lidí; rozdrtit pilíře a dlažební kameny všech evropských království; a srovnat se zemí tvář celého kontinentu.

V docích se shromáždil dav chodců a kolemjdoucích, aby byl svědkem vzácné podívané své doby: flotily mohutných lodí, zdánlivě schopných plout i po těch nejširších a nejzrádnějších oceánech. Stovky nedočkávaných chlapců a zanedbaných rolníků lemovaly doky... přístav a snažil se získat nárok na větší část řídkého dokového prostoru nejbližší lanovým pilířům. Soupeřili o místo jako žoldáci pro vykládku nákladu. S tak těžkou flotilou si byli docela jisti, že ti, kteří byli vybráni k vykládce, dostanou štědrú odměnu v řádu několika dnů. Práce byla v plném proudu. Muži reptali a strkali se, zatímco zápasící chlapci vířili prach. Lidé zaplnili přístav, když se nahromaděný dav rozlil do ulic. Rušné město se zastavilo a sledovalo blížící se armádu.

Všem přihlížejícím bylo čím dál jasnější, že doky nejsou schopny bezpečně zabezpečit tak obrovskou flotilu. Flotila se však přesto tlačila vpřed a zakrývala obzor svou stále rostoucí přítomností.

Urostlý kapitán přístavu a dva jeho přístavní kováři stáli na vysoko vyvýšeném trámovém odpočívadle s výhledem na přeplněné molo. Frustrovaný kapitán mával rudým praporem směrem k blížícím se lodím a signalizoval jim, aby se odpoutaly a pevně se držely. „Správně, pane. Nejsou to žádné naše lodě – možná portugalské,“ řekl jeden z přístavních kovářů a mhouřil oči k moři.

Druhý nosič poklepal kapitánovi na chlupaté rameno. „Už dorazili, pane.“ Muž spustil prapor a pohlédl přes rameno. Spatřil řady ozbrojených vojáků, jak pronikají davem. Oslnivé sluneční světlo jejich přileb a pohyb jejich protáhlé formace vpřed mohly připomínat zářícího ohnivého červa, který rozděljuje moře hlav, když se plazí k molu. Přikývl a obrátil svou pozornost zpět k neústupné flotile, mával praporem v zoufalé snaze pozdravit – ale marně, protože Santa Godeberta prolomila vnější obvod messinské lodi.

Kapitánovy obavy byly jeho přístavním kovářům jasně patrné, i ti stáli v

úžas nad flotilou, která se na ně nyní řítila, jako by se plavila tvrdě a silně v na volném moři. Jak bylo zvykem i pravidlem pro bezpečné kotvení větších lodí, jako například jejich plachty měly být pevně napnuté na ráhnech a vesla natažená a používaná při plavbě přístavem. Pouhá polovina plachty Santa Godeberty však ležela připevněna k ráhni – zbytek zůstal rozvinutý a chytal vítr. Zamotaná lana hlavního takelážního lana visela kolem stěžně a ráhna. Pouze tři vesla se slabě vířila, takže jen málo brzdila její rychlost.

„Tvrdě nás táhnou, kapitáne,“ zvolal jeden z přístavních kovářů. „Za nimi je dlouhé moře!“ Ukázal na loď, která jela těsně za Santa Godebertou s plnými plachtami a bez vesel. „A ta další – je jako sud kutálející se po prkně – má dokořán otevřenou plachtu! Podívejte se na ni, kapitáne, řítí se dokořán.“

Otevři! Mám zavolat?“

Kapitán si zakryl ústa rukou, zamával praporem a křičel směrem k blížící se flotile, která právě začala zaplňovat záliv. „Avast! Shromážděte lodní takeláž! Otočte před na zád! Otočte –“

Jedna z lodí rozdrtila malé rybářské plavidlo a část jeho zbytků táhla vlastní sítí, která visela zamotaná na přídi. Kapitán spustil prapor a nařídil svým přístavním kovářům, aby pokračovali v plavbě.

Na jeho rozkaz skočili. Jeden z nich se otočil, popadl zavěšené kovové kladivo a zazvonil velkým trubkovým zvonem. Druhý muž křičel přes ohlušující zvonění, mával rukama a nařizoval davu, aby opustil mola. Nastala panika, když se dav ve spěchu utíkal z okraje přístavu a dupal po sobě. Křičící vojáci se rozprostřeli v zoufalé snaze vytvořit bariéru.

Mnohé oči messinských davů se upíraly na Santa Godebertu, která si prořezávala cestu bílými vlnami a zpod své mohutné přídě chlčila stálý proud oceánu – vypadala jako zuřivá mořská příšera, která se chystá utonout na mělčinu. Kapitán přístavu a jeho dva muži vyskočili z pozorovací věže, zatímco řady přístavních prken a pilotů explodovaly pod drtivou tíhou přetížené lodi. Celý přístav se otřásl silou nárazu. Roztříštěná věž se zřítily na dav, když loď najela na mělčinu, převrhla řadu vojáků a rozdrtila je na pobřeží. Sotva se Santa Godeberta usadila na vojáky,

Druhá loď vletěla do levoboku, těsně obešla její zád a otřela pravobok o pravobok zádi, než se prudce otočila, narazila levobokem do přístavu a rozdrtila rozsáhlou část dřevěného mola. Přístav znovu zvonil, řval do rytmu havárie a křiku ohromených lidí. Deset dalších těžkých...

Lodě vplouvaly do přístavu a tvořily mohutnou zeď ze dřeva, lan a plachet, která jako by pohlcovala záliv; a bez známek posádky na stěžních, ráhnech ani palubách se přístav Messina jevil jako obléhaný invazní armádou lodí duchů.

A co jiného, než zjevným božím zásahem, trupy obou lodí zůstaly neporušené, i když velká část přístavního doku ležela zničená, přitisknutá k pobřeží jako hromada třísek. Těsně za nimi se do zálivu vplížilo dalších deset lodí, které nakonec zpomalily a utichly. Proti davu nezvaných plavidel se muži otevřeně pobíhali jako zběsilý hmyz; přístav se valil do chaosu. S přídí Santa Godeberty uzavřenou k moři se kapitán přístavu a jeho strážce vyšplhali na její přední palubu.

Z podpalubí se vypoťoval muž bez košile, zpocený a nemocný. Opřel se zády o blízkou zeď a sklouzl na palubu. Shrbil se a kýval hlavou jako opilý námořník. Prohlubně jeho oči byly tmavé a zdánlivě pohmožděné, stejně jako konečky prstů. Přístavní strážce se kolem něj shlukly, zatímco další se hrnuli do podpalubí lodí.

Kapitán přístavu ukázal přes hlavu. „Povolte plachty! Tato loď zůstává!“ Několik přístavních kovářů vylezlo na lanová. Přistoupil k zpocenému muži a zakřičel: „Kde je kapitán této lodi?“ Otočil se ke vchodu do podpalubí a zařval: „Chci, aby celá posádka byla na palubě! Přiveďte je nahoru!“ Otočil se zpět k špinavému muži. „Kdo velí této flotile?“

Muž odpověděl způsobem, jakým blouznil horečkou: „Žádný kapitán – žádná flotila – jen oceán. Oceán si vybírá mrtvé – všechny mrtvé.“

Přístavní kovář zašeptal kapitánovi do ucha: „Je bezpochyby opilý.“

Kapitán přístavu pokračoval ve výslechu. „Jak se jmenuje tato loď? Tato flotila pluje do Janova, že?“ Prohlížel si hromadící se náklad. Pohlédl na paluby ostatních plavidel. „Vaše lodě jsou naložené nad rámec své kapacity. Jak jste je udrželi na hladině, to ví jen Bůh. Kde jste vzali všechnen ten náklad?“

Muž se zmocnil odpovědi: „Loď je – Santa Godeberta – z Kaffy do Janova.“

Kapitán přikázal dvěma svým mužům: „Postavte ho na nohy. Dejte mu trochu vzduchu.“ Oslovil dalšího, který stál vedle něj: „Naneste kbelík vody. Vystřízlivěte ho.“ Kapitán zavrtěl hlavou a zamumlal: „Kaffa – s tímhle nákladem?“ Prohlédl si svázané zboží pokrývající téměř každou část paluby a zahlédl černou krysou, která se mihla mezi sudy.

založil si ruce na prsou. „Ani za tisíc let.“

„Kapitáne!“ ozval se hlas z podpalubí lodí. „Je tu dole jen pět mužů a podpalubí je strašně přeplněné.“ Kapitán přístavu zíral na podpalubí.

vchod, když vystoupil muž a otřel si pot z čela. Pokračoval: „Kapitáne, tito muži jsou nemocní – doopravdy nemocní. Budeme je muset nést.“

Dva strážní sáhli špinavému námořníkovi pod paže a zvedli ho na nohy.

„Argh!“ vykřikl muž a bezvládně se zhroutil. Vyděšení strážní ho shodili na palubu a bezvědomí muž ležel rozplácly s rukama za hlavou, z podpaží mu vykukovaly černé oteklé masy, podobné shnilým jablkům. Z roztržených puchýřů vytékala směs hnisu a černé krve, která se shromažďovala na palubě. Strážní si otřeli ruce o nohavice kalhot. Zpod se valil žluklý zápach.

spící námořník. Kapitán si zakryl nos a ústa dlaní a ustoupil. „Proboha!“

Pak se otočil a zařval: „Opustte lod! Ničeho se nedotýkejte! Na palubě je mor!“

Stráže se rozběhly k přídi lodi, zatímco přístavní kováři seběhli po lanoví a někteří z nich skákali po hlavě do vody.

V krátkém následujícím okamžiku bylo všech dvanáct lodí zajištěno v levoboku a střeženy stovkami ozbrojených vojáků s rozkazem zastavit, a to i smrtící silou, každého, kdo se pokusí nalodit se na loď nebo je opustit. A během pouhého dne se zvěsti o zamořených lodích rozšířily po celé Messině.

Druhý den posádky flotily požádaly lékaře, aby se na palubu dostali a ošetřili nemocné. Městští úředníci souhlasili pouze pod podmínkou, že jakmile lékař vyleze na palubu, musí na ní zůstat. Žádný z městských lékařů s tím nesouhlasil. Přístavní úředníci posílali jídlo a vodu v kbelících na lanech. Po vyprázdnění zůstaly kbelíky na lodích. Tímto způsobem byla učiněna veškerá opatření k umístění lodí do karantény.

Třetího dne se nad molem linul zápach smrti, unášený do vnitrozemí mořským vánkem.

Na varování lékařů dostaly stráže rozkaz stáhnout se ze strachu, že vítr roznese nákazu z lodí. Jakmile se stráže dostaly dále od lodí, nad dokem se tiše snášel soumrak a krysy, hnané žízni, sebraly odvahu plazit se po lodních lanech a po vázacích lanech na dok, jen aby pak odběhly a připojily se ke svým bratrancům, krysám z přístaviště.

Šestáho dne mnoho stráží onemocnělo. V přístavu se shromáždil rozzlobený dav a městští úředníci neměli jinou možnost, než nařídít dvanácti lodím vyplout z přístavu i s nákladem, aby nebyly zapáleny. Námořníci z Janova, Marseille, Korsiky a Sardinie, kteří viděli rychlý zisk a volnou plavbu do jiných evropských přístavů, se dohodli, že si rozdělí podíly na drahocenném nákladu flotily, a to za to, že si posádky lodí vyplaví z přístavu a do různých pobřežních měst.

A sedmého dne přístav vyplavil lodě na moře. Černý Flotila smrti se rozpustila a většina jejích lodí vyplula do jiných přístavů než do Janova. Jejich kdysi přeplněné paluby byly prázdné – cestující a posádka jeden po druhém házeli morem zasažené lodě přes palubu, dokud nikdo z nich nepřežil cestu.

Na první pohled nenápadná Messina už byla odsouzena k záhubě, protože ačkoli byl její přístav zbaven janovských lodí, mor Gatestone se stále skrýval ve stínech pod jejími doky. Na hřbetech nakažených krys z přístaviště seděly stejně nakažené blechy, v nichž se šířila nemoc. Jejich žaludky byly nepatrnými lůny pekla – v plném rodícím procesu – připravené porodit své ďábelské výtvořky. A ďáblovo zlo se vyvíjelo. Během několika týdnů proměnila Lazarova zlá matka celou zalidněnou Messinu v úrodný sad otravných černých jablek – zralých smrtí a plných na... její škubání.

Tak se stalo, že Velký mor se zvedl z doků a rozšířil se do vnitrozemí, zanechávaje po sobě jen zničenou skořápku města. Mor se rozhořel v plnohodnotný požár, když nastala poslední hodina Evropy .

Horská ústa

Od Lazarova prvního příjezdu do Horských úst uplynuly více než tři týdny. Během této doby jeho tělo ztvrdlo a nabylo svalové definice a váha, kterou od té doby ztratil v pažích a nohou, se přenesla pouze na jeho nyní těžší, svalnatá křídla. Krátké lety mezi kameny v podlaze se vyvinuly v delší lety ve vyšších nadmořských výškách. Už nelezl po zdi na kamennou římsu u stropu, ale letěl přímo k ní. Dřevo na sběr palivového dřeva nesbíral chůzí za Horským ústím, ale přeletem nad jeho vrcholem a zpět. Přesto ani s těmito novými schopnostmi nebyl v kondici, aby se vydal na cestu do italského kláštera. Dokonce i krátké lety vyžadující jakoukoli námahu, jako byl sběr dřeva, mu bral dech. A věděl, že aby mohl překonat Leónský záliv na ostrov Korsika nebo z ostrova na italskou pevninu, musel prokázat, že je schopen zůstat ve vzduchu alespoň půl noci.

Od severu vytrvale vál krutý chlad. Kamenné údolí bylo pokryté tenkou vrstvou ledu, kterou zanechal mrholivý déšť z předchozí noci . Uvnitř jeskyně ležel Lazar. spí, schoulený u dohasínajícího ohně, jeho pravidelné výdechy tvoří v mrazivém vzduchu mlhu. Nahoře polovina stropu ležela prázdná a netopýři se tísnilo u vyšší zadní střechy

jeskyně.

Lazar zasténal a schoulil se pevněji do klubíčka. Stále spal, nastražil uši a hledal v jeskyni nový zvuk, který by se ozýval v jejích zdech. Pootevřel oči; jeho zvětšené zornice se zmenšily na černé tečky na modrém pozadí.

„Prase?“ zavolal a pohodlně se posadil. Zívá s vyceněnými tesáky a promnul si obličej. „To jsi ty?“ Odpovědělo to odfrknutím. „Teď ne, ty svině. Jsem vyčerpaný.“ Lazar prohledával tmou, jen aby v něm spatřil kance, jak se prohrabuje v jeho pytlí se zásobami. „Svině! Ne!“ Lazar vyskočil na nohy a rozběhl se ke kanci. „Vypadni odtamtud!“ Zvíře zvedlo hlavu z pytle s buclatou dýní v zubech. Zapištělo a s kouskem vyběhlo z jeskyně.

„Nenech to být,“ vyprskl Lazarus a horečně prohledával obsah pytle. Vytáhl lahvičku s krví a prozkoumal ji. Kromě tenké praskliny táhnoucí se po celé délce boku zůstala nádoba uzavřená a neporušená. S úlevou ho napadla další myšlenka a prolístoval pytel, kde zjistil, že ho kanec okradl o každou drobeček jídla.

„Prase!“ zařval. Lazarus vytáhl z pytle malou koženou brašnu a vložil do ní placatku a další předměty, které považoval za dostatečně důležité, aby je měl poblíž. Pak se s ním rozběhl zpátky k dohasínajícímu ohni. „Proč?“ Položil měšec vedle sebe a přiložil do ohně čerstvé dřevo. „Podělil jsem se s tebou o jídlo!“ Hodil další polena na žhavé uhlíky a křičel směrem ke vchodu do jeskyně – jeho hlas se nesl... prohlubní jako zvon mlhou „Nepokradeš!“ Několik netopýrů vzlétlo a kroužilo nad jeskyní, zatímco doutnající polena vzplála. Lazar se zamračeně díval skrz oheň.

Další týden uplynul a čerstvá sněžení pokrylo Horské ústí. Během této doby si Lazarus rozřízl zadní část svého roucha tak, že mu křídla visela ven. Také se vrátil k nošení masky. Tyto změny byly nezbytné, pokud chtěl obíhat hřeben Horského ústí delší dobu, aniž by zmrzl. A s nimi se mu podařilo zůstat ve vzduchu téměř tři hodiny. Ani tři hodiny však nestačily na přelet moře. S blížící se zimou a bez jídla se Lazarus nakonec zhroutil hladem, únavou a krutou zimou. Vyvrcholení těchto nesnesitelných podmínek ho zahnal zpět do jeskyně – aby si znovu promyslel svůj slib.

Brzy ráno přišlo s mořem hvězd topících se – umírajících na karmínové obloze. Uvnitř V jeskyni letargický Lazar znovu přiložil oheň a položil si hlavu. Zadíval se přes téměř opuštěný strop – zbývala tam pouhá čtvrtina netopýrů. A tam ležel a přemýšlel, zda se má vrátit do opatství; plížil se do noci a vracel se do jeskyně, doplněný kuchyňskými zásobami.

Nasával vzduch, v němž se vznášel známý pach. Žaludek se mu svíral do uzlu. Lazar se vyškrábal po podlaze, zvedl mohutný balvan, roztáhl křídla a vymrštil se do vzduchu. Kroužil uvnitř jeskyně s pohledem upřeným na vchod do chodby. Kanec, aniž by si Lazara všiml, vstoupil dovnitř a tiše se pohyboval k Lazarovu prázdnému pytli se zásobami. Pak zvíře strčilo hlavu do otvoru. Lazar se s kamenem ponořil do vody a udeřil ho do hlavy. Kanec zapištěl a ze stropu se vyřítily netopyři.

Kanec se potácel z jeskyně. Stráven hladu zvedl kámen a pronásledoval ho. Společně se rozběhli z jeskyně a přes kamenné údolí. Lazar doháněl kvílející prase, když oba překonali hřeben hřebene a šplhali po jeho východním svahu. Dezorientovaný kanec se zastavil a otočil se k němu, mlátil kly. V tom okamžiku Lazarův kámen našel svůj cíl – kanec už nebyl.

Bez dechu a vyčerpaný Lazarus popadl prase za zadní kopyto a táhl ho po hřebeni směrem k jeskyni. Teprve když se blížil k jeho vrcholu, si uvědomil svou nepříjemnou situaci. Zvedl tvář, mžoural do žhnoucí rudé oblohy a nyní si plně uvědomoval, že stojí před jeskyní, když vychází slunce. Zoufale stáhl kance přes hřeben a zpět po jeho stinné straně. S každým zátahem Lazarus táhl prase přes suché koryto řeky a razil si cestu sněhem směrem k jeskyni. Sníh se na praseti nahnul a roztál v srsti stále teplého zvířete. Okamžiky letěly jako hejno včel. Slunce stoupalo ještě výš a hvězdy se topily v jeho ohni. Po odhalené kůži se mu plazilo spálení od slunce, ale Lazarus se všemi zbývajícími silami tlačil dál – krok za krokem, metr za metrem, a ignoroval bolest.

Konečně došel k ústí jeskyně a odtáhl kance do jejích stinných hlubin. První paprsky spalujícího slunce se objevily nad obzorem. Lazar se zoufale bránil. táhl a vlekl mokré a těžké zvíře ještě hlouběji do tmy. Prasečí zadek noha se zachytila o skalní útvar v podlaze jeskyně a Lazarus ji vytáhl. Postavil se a připravil se na další zatažení, když tenký červený paprsek světla – nit ne širší než pavučina – pronikl vzdálenou štěrbinou na vrcholu vzdáleného východního hřebene. Linie karmínového světla paprskla přes údolí kamenů, vstoupila do ústí jeskyně a odrazil se od mokrého zadního kopyta kance. Paprsek pak změnil směr, stoupal od kančí nohy vzhůru a nakonec Lazara zasáhl přímo do oka.

Chlapec pustil kance a celý se vrhl do stínu. Svíjel se a

pobíhal po podlaze jeskyně, jako by se snažil utéct před mrakem rozzuřených vos. „Ach Bože! Ach! Ach!

Z každé části jeho těla se valil sirný kouř a šedý popel, na dno jeskyně se těžce rozléval prašný žlutý opar. Poslepu se škrábal a s mávajícíma rukama se zvedl na nohy a klopýtal hlouběji do jeskyně, stejně jako se z ní klopýtalo dezorientované prase. Za Lazarem se vznášel nažloutlý popel, když se prohnal chodbou a vrhl se do nejtemnějších hlubin jeskyně.

„BOŽE! SYČ!“ Zhroutil se a překutálel se po svém provizorním pytli se zásobami.

„VŘÍK!“ Ze stropu se vyřítily vyděšené netopýři a kroužili nad ním. Nyní se váleli a škrábali po podlaze jeskyně, přetahovali přes něj pytel, sahalo na cokoli a všechno – nic, co by mohl shromáždit, pohnout nebo udělat, nemohlo vrátit zpět to, co se stalo. Žádná peněženka, modlitba ani slib nemohly zvrátit rozvíjející se a neochvějný běh událostí pro Groteskního, kdysi spáleného sluncem. Dýmající postava si přes sebe přetáhla pytel se zásobami, pak se vzpřímila a opřela se o jednu paži. S vyjícím obličejem obráceným ke stropu, chvějícím se stále tvrdnoucím a křehkým obličejem vydala poslední umírající zasténání: „OTČI!“ Barva vyprchala a zanechala ztvrdlý povrch, šedý jako žula. V

V rozplývajícím se mlze zůstala detailní socha mrtvého Lazara – dokonce i jeho kosti se proměnily v kámen. Socha se převrhla a spadla, jedna zkamenělá paže se táhla k nebi, prsty roztažené, jako by natahovala ruku po Otci, kterého volala. A když poslední zbytky Když se usadil prach a nažloutlý štěrk, jeskyně se vrátila do svého převážně neposkvrněného a kryptovského stavu, až na občasné třepotání uvolněného netopýra, olizující plameny praskajícího ohně a žulový kámen zahalený v zaprášeném a popelem pokrytém rouchu panoše.

[Konec kapitoly 10]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~